

stemt for at ordne Sagen paa den Maade.

Jeg kunde derefter have Lyst til at gøre et Par andre Bemærkninger, som maaske ikke absolut vedrøre dette Lovforslag. Dette Stykke Jord, som her er Tale om, kan Landbrugsministeren ikke afhænde uden først at faa Lovhjemmel dertil. Derimod have vi i mange andre Tilfælde set, at en Minister har kunnet afhænde Statsejendom uden at komme til Lovgivningsmagten om det. Jeg kender i alt Fald to Eksempler paa, at en Minister til stor Skade for Statsmagten har afhændet Ejendom, som tilhørte Staten. Jeg tænker paa, at Hørring solgte Landbohøjskolens Mark paa 9 Tdr. Land for en billig Pris. Det skete uden nogen som helst Lovhjemmel. Og jeg tænker paa, at Krigsminister Madsen solgte — ja, man kan ikke sige solgte, for han fik egentlig ingen Ting for det, men — afhændede et meget værdifuldt Statsareal nede ved Langebro, hvorfor en Del af Kasematterne bleve opførte ude i Fæstningen. Der er i vor Lovgivning, forekommer det mig, paa dette Punkt et Hul. Vi have i vor Grundlov en Bestemmelse om, at Domæner ikke kunne afhændes uden Lovhjemmel, men Statsejendomme, som kunne være mange Gange mere værdifulde, kan en Minister afhænde, naar han finder, der er Grund dertil, uden at spørge Lovgivningsmagten om det. Jeg vil nu, da denne Sag er til Forhandling, spørge den højtærede Landbrugsminister, om han ikke vil medvirke til, at dette Hul i vor Lovgivning kunde blive udfyldt, saaledes at Lovgivningsmagten kunde blive medbestemmende, hvor Talen var om at afhænde andre Statsejendomme end netop dem, der benævnes Domæner.

Mølgaard-Nielsen: Jeg er enig med det ærede Medlem for Nørresundby (J. Jensen) i, at den Byggesum, der er anført paa dette Forslag, synes, som det er sædvanligt, at være temmelig stor. Jeg havde Løjlighed til ved Finanslovbehandlingen at henlede Opmærksomheden paa et Par Byggeforetagender for Skovfunktionærer, og det glæder mig, at jeg fik Tilslutning fra saa mange af Tingets ærede Medlemmer, ja, endogsaa fra Ordføreren, og selv den højtærede Minister, tror jeg, billigede, at man kom ind paa disse Betragtninger og søgte at faa de store Byggesummer satte ned.

Der staar nok i Motiverne til Lovforslaget, at man plejer at bygge for 15,000

Kr. i et Tilfælde som dette, og at det er nødvendigt til dette Byggeforetagende at bruge denne Sum. Der henvises til to Skovriderboliger, som vi i 1903 ved Lov skilte fra deres Jordejendom saaledes, at der skulde bygges ny Boliger til et Beløb af 15,000 Kr. — det var Dæmpegaarden og Gelshus. Men Finansudvalget, hvortil Sagen var henvist, tog Anledning til at sætte Byggesummerne ned til 14,000 Kr. Ministeren mente ikke, det kunde gøres for den Pris, og bad, om man mellem anden og tredje Behandling vilde tage Forslaget under Overvejelse. Det gjorde Udvalget. Afdøde Rosleff var Ordfører for Forslaget, og han sagde, at skønt man gik med til det Ændringsforslag, som Ministeren stillede, var Finansudvalget alligevel ikke overbevist om, at det var rigtigt at gaa med dertil, men Udvalget gik ud fra, at Ministeren vilde kunne spare, og det sparede Beløb vilde altsaa blive i Statskassen. Jeg gaar nu ud fra, at der ikke er blevet sparet — jeg har ikke faaet det set efter —; for ellers kunde man ikke have hævdet, at man ikke kunde bygge for mindre.

Ordføreren den Gang sagde: „Efter at denne Forhandling har fundet Sted, har jeg ikke Lov til at sige, at Finansudvalget har ændret sit Syn paa Forholdet. Finansudvalget tror fremdeles, at en saadan Skovridergaard bør kunne opføres for 14,000 Kr., saaledes som det var foreslaaet. Men paa den anden Side udtalte jeg ogsaa den Gang, at det ikke var Finansudvalgets Mening at ville fortrædige Landbrugsministeren.“ Det er nu langt fra heller min Mening at ville fortrædige den højtærede Landbrugsminister, naar han nu tror det maa til, men alligevel kan jeg ikke lade være at opfordre til, nu, da Øjet er opladt derfor, at have Opmærksomheden henvendt paa at faa disse Summer satte ned. Man kan drage en Sammenligning med Præstegaarde, hvortil der ingen Avling er, og hvor de ogsaa somme Steder have et Par Heste. De bygges, saa vidt jeg ved, for 8—10,000 Kr., og jeg synes, at denne Skovrider maatte kunne være tilfreds med en lignende Bopæl.

Jeg tillod mig under Finanslovbehandlingen at henstille til den højtærede Minister, om man ikke vilde søge at komme bort fra at lade Arkitekterne gøre Overslag og Beregninger, thi det bliver altid dyrt, saa at man, naar man havde afgjort, hvor stort Huset skulde være, henvendte sig til de stedlige Haandværkere, hvorved man bedst og lettest vilde opnaa at faa